

tionen. Ingen vil jo negte, at Ølbrggerierne ogsaa staa i meget intim Forbindelse med Jorbruget, idet det er dem, saavel som de andre Bryggerier omkring i Europa, vi kunne takke for, at vi have saa høi en Pris paa Byg, som vi have. Den er for Dieblisset høiere end for Hvede. Medens der saavidt jeg veed, betales 6 Øre pr. Ød. Hvede er der i Aar betalt 7 Øre for Maltbyg, og denne høiere Pris, og den Støtte, Jorbruget derigjennem faaer, skyldes sikkert Ølbrggerierne, der ligge rundt omkring i Landet til Nytte for vort Jorbrug. Gaar man hen og lægger Stat paa Ølproduktionen, vil det gaa de mindre Bryggerier som de mindre Brænderier, at de maa ligge under i Kampen mod de store; man samler da det Hele paa de enkelte kapitalistiske Hænder. Maaſte vil man svare, at vor lille Ølproduktion ikke kan influere stort paa Prisen paa Byg paa Verdensmarkedet. Dertil vil jeg ſige, at vor Ølproduktion ikke er ganſke lille, og naar man i det ene Land efter det andet hidſer hinanden frem til at lægge Stat paa diſe Produktionsgjenſtande, er det klart, at vi efterhaanden komme til mere og mere at begrænſe den Nytte, Jorbruget kan have af dem. Jeg har her ſet paa det aldeles uden Henſyn til de filantropiſke Betragtninger, ſom ere gjort gjælden. Jeg mener, det er Noget, ſom ikke i ſærlig høi Grad bevrører os; thi i den forſte Menneſkealder antager jeg, man bliver ved at bruge Brændevin og Øl, og ſaa længe man gjør det, mener jeg, man ſkal gjøre, hvad man kan, for at diſe Industrier kunne komme vort Jorbrug ſaa meget ſom muligt til Nytte. Det har ondt nok ved at kæmpe ſig igjennem endda; vi have ikke Raad til at miſte de Støtter, vi kunne have i vor hjemlige Industri. Hvad den ſædelige Side af Sagen angaar, tror jeg, man kommer bedſt over den ved at lade Folket arbejde ſig ſelv frem i ſaa Henſeende. Der er i den Henſeende gjort et ganſke godt Arbejde her i Landet allerede, og det Arbejde, ſom er gjort der, maa vi vel crindre, er gjort næſten paa Trods af de mere indflydelsesrige Klafſer. Lidt efter lidt har Uſholdsbewægelsen tiltrunget ſig Afgelſe fra alle Sider og finder nu tilſyneladende den forønkede Sløtte. Men det er lidt haardt for Jorbrugerne, der have nok at kæmpe med endda, at man af Henſyn dertil vil komme og ſige, at forſt paalægge vi Jorbrugerne en ſaa betydelig Byrde, ſom denne Stat vil blive — den kommer direkte ud af vedkommende Beboeres Somme — og ſamtidig med at man paalægger dem denne Stat, ſom det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds

(L. Larsen) anflog for ſin Kommune til 16,000 Kr. aarlig, modarbejder man ſelv den Industri, ſom det paagjældende Jorbrug ſkulde have Nytte og Støtte af. Jeg synes, det er temmelig modſigende i det Hele, og i alt Fald mener jeg, at aldeles bortſet fra det Filantropiſte er det ſikkert, at jo mere man lægger Hindringer i Veien for en naturlig Udvikling af Brænderiernes Forbindelse med Jorbruget, deſto mere Hjel্প unddrager man Jorbruget. Og jeg vil ſpørge tilſtedeværende ærede Medlemmer, om de virkelig mene, at de under diſe trykkende Tider kunne være berettigede til at vedtage en Lov ſom denne, der ubetinget vil berøve os en Støtte i Fremtiden? Jeg ſiger ikke ubetinget, at man ikke kan komme til at lade Staten ſaae Indtægter af diſe Industrier, men det maa — og det beider jeg gjentagende det eventuelle Udvalg have for Øie — abſolut ordnes ſaaledes, at det bliver monopoliferet af Staten, ſaa gjøres der ikke Uret til nogen af Siderne. Det vil da kunne ordnes ſaaledes, at Bryggerierne tildels, men iſær Brænderierne, fremtidig kunne blive en virkelig Støtte for Jorbruget, ſærlig i de Egne, der trænge ſtærkeſt dertil, og det kan blive af mere Betydning for dem, end Sukkerfabrikerne ere for de bedre ſtillede Egne. (Berg: Drifferiet?) Nei, jeg ſagde Brænderierne. Der er rettet det Spørgſmaal til mig, om jeg mener, en Kommune kan have Fordel af at drikke for 16,000 Kr. Øl og Brændevin om Aaret. Det tror jeg ganſke viſt ikke, men dette er i alt Fald en Stat, ſom lægges paa Kommunen; men forøvrigt: Mener det ærede Medlem, ſom ſaaledes afbrød mig — jeg veed ikke, hvem det var — at det vilde være til Fordel at ſpiſe op for 16,000 Kr. om Aaret? Om det hører til de daglige Fornødenheder eller ikke, veed jeg ikke, men det bliver virkelig Folks egen Sag. Jeg tror ikke, at vi ſidde her i Thinget for at lovgive paa den Maade om, hvad vore Medmenneſter ſkulle ſpiſe og drikke i det daglige Liv. Det tror jeg ganſke rolig vi kunne overlade til dem ſelv; men ſaalænge det anſes for nødvendig til deres daglige Underhold at bruge ſaa Meget, er det faktiſt, at det bliver en aarlig Stat, ſom lægges paa dem. Det er det, ſom fordres her, og de ſamme Menneſter i en Kommune, ſom alſaa, naar dette bliver til Lov, ſkulle betale diſe 16,000 Kr. mere end nu, de ſamme Menneſter undrages i ſamme Forhold den Støtte, ſom Brænderierne kunne være for Landbruget. Det kan vel ikke negtes. Saalænge der er Brænderier Landet rundt, er det en Fordel at ſaae dem knyttede til Jorbruget. Thi kunde f. Ex. vi derovre